

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

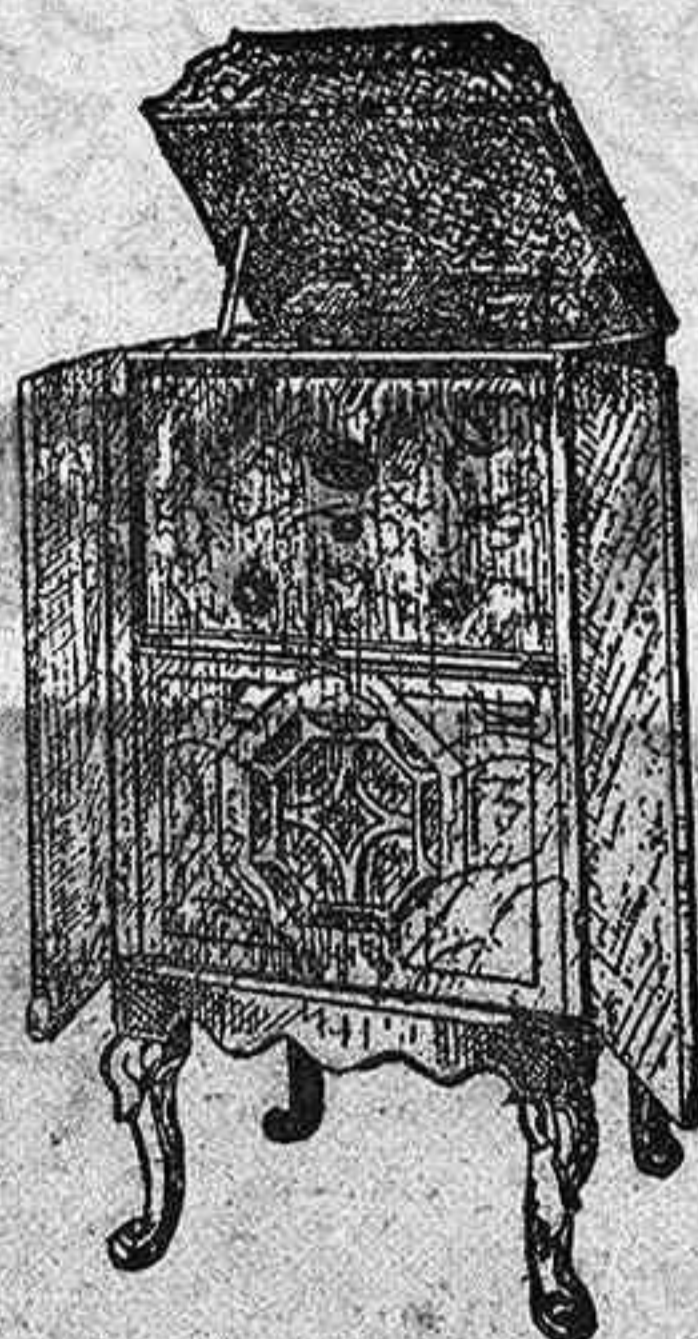
Amb aquest programa electoral, L'ESQUELLA, ja en te ben bé prou

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:

900

PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Prou solrir i utilment de les dites malalties
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flujos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els *Catxets del Doctor Solvré*. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugles, etc., tan perillós sempre i que neces-

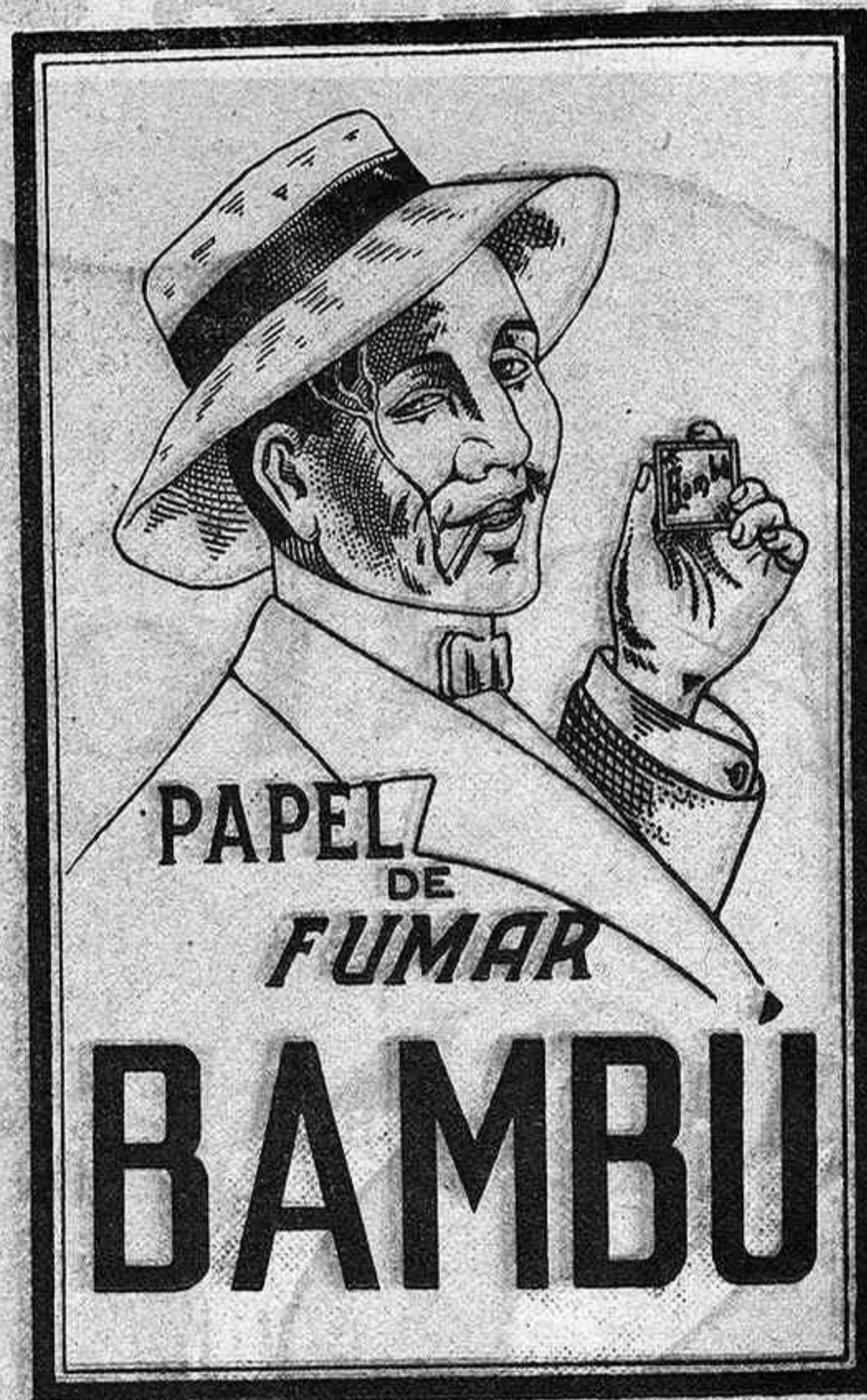
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assebenta de la seva malaltia. Venda: 500 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avari al), *ecsemes*, *herpes*, *ulceres oaricoses* (llagues de les ganes), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, viciis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Pindoles depuratives del Dr. Solvré*, que són la medicació depurativa eal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 550 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorreu* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *tadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Grasses potenciats del Dr. Solvré*. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·lar i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Penses 500 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficina Laboratori Solvatarg, carrer de Ter, 18, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Esperit revolucionari

ENTREBANQUEN els adjectius. Les paraules surten vigoroses dels llavis dels propagandistes. Els cartells exposen en unes ratlles tot el sentiment i tota la passió de les candidatures. Els arbres de la Rambla es veuen habillats amb les coloraines dels cartells que posen en uns noms significacions i matisos. Tothom lluita per Catalunya i la República. Si més no, tots diuen que hi lluiten per a fer un bé a Catalunya i a la República. La Lliga que va col·laborar amb Primo de Rivera al cop d'Estat el 13 de setembre, que va tenir sotmès el país set anys vergonyants, que més tard volia acceptar aquella Constitució ridícula i grotesca del dictador, diu que lluita per estabilitzar Catalunya i la República; els radicals que al Parlament s'han entretingut en "ralentitzar" tot el que han pogut, la discussió estatutària, que han aplaudit llargament totes les intervencions de Royo Villanova, Sánchez Román, Maura, etc., i que han fet una oposició terrible, gairebé obstrucció a tot l'articulat de l'Estatut, fins al 10 d'agost, en què degut al cop del general Sanjurjo, tingueren que recollir veles, ara sembla que lluiten perquè obtingut el Govern de la Generalitat fer-ne la felicitat de Catalunya...; els federals, extremistes pairalistes anarquistoides, etc., lluiten per a dur a la política el desacordament pintoresc dels seus cabells; els "homosexuals" de la política—es a dir, el Partit Catalanista Republicà—diuen que volen fer la felicitat del poble d'aquella manera que la volien fer el 12 d'abril, fent de la política una oposició a tenir bons despatxos d'advocat i a sotmetres a les grans companyies explotadores... Prou Revolució, diuen. Prou? Ah, però és que s'ha començat? Són admiradors de la República francesa i no saben que la Revolució francesa a durat un segle sencer amb llurs reaccions conservadores. Prou Revolució? I doncs? Ja està satisfet tothom? Ja s'ha realitzat la Reforma Agrària?, ja s'ha reformat la Magistratura?, ja s'ha dissolt el Sometent? Ja s'ha acabat el que tribunals militars jutgin a paisans?, ja s'ha fet el control obrer?, ja s'ha dut a la política general un esperit socialista, necessari en aquesta hora? Prou Revolució? Ara sembla que és l'hora de les dretes... Veiem que algun orador es posa als llavis el nom de Manuel Azaña—buscant el dia de demà una cartera que no ha d'haver, naturalment—, però que té un esperit contrari al de Manuel Azaña en tot i per tot... El nom de Manuel Azaña només el poden emprar els que conspiraven amb ell... Però que és això de parlar de Manuel

Azaña...? Ni ell ho vol, ni la política catalana ho necessita? Això és jugar, com sempre s'ha fet, a provincianisme... El centre és Catalunya. I el centre és Macià... Sense la continuïtat històrica de Macià no hi ha 12 d'abril, sense 12 d'abril, no hi hauria hagut 14 d'abril, sense el 14 d'abril, Catalunya hauria vist arribada la República, pel correu de Madrid i no hauria tingut categoria per a plantejar el seu plet de la manera que va fer ho... Sense aquesta actitud no hi hauria hagut 2 d'agost; sense 2 d'agost no hi hauria hagut plebiscit, sense plebiscit no hi hauria hagut Estatut... Qui ha dut tota la política? L'Esquerra! Qui ha fet més per Catalunya? L'Esquerra! Qui ha fet de debò la Revolució? L'Esquerra! Qui ha votat la Reforma Agrària? L'Esquerra! Qui ha votat la separació de l'Església i de l'Estat? L'Esquerra...! Potser hi ha algun diputat d'aquests que ara parlen de l'Azaña i d'esquerrisme i que a l'hora de votar la separació de l'Església i de l'Estat no era al saló, ni va sentir la necessitat, més tard d'adherir el seu vot a aquella votació revolucionària...

No es deu enganyar a la gent. L'Esquerra avui és la Revolució. Revolució no vol pas dir demagogia. Ans al contrari, Revolució es un moviment progressiu polític-social que es fa amb passió i rapidesa. La Revolució político-social no és altra cosa que fer depressa i apassionadament el que no es podria mai fer per una evolució natural i pausada. La Revolució, ara, és enviar a la Generalitat de Catalunya uns homes que sentint el moviment revolucionari del 14 d'abril. Qui el sentia aquell moviment? El proessor d'humanitats que es negava a veure als demés conspiradors a París i s'estimava més passar les hores llegint llibres clàssics? L'advocat que prenia la política com un aperitiu i que s'entretenia en fer broma de tots i de tothom mentre la gent patia una dictadura indigna? El funcionari que no sabia sacrificar la seva posició social i anava darrera de les manifestacions a honor del 13 de setembre? El propietari que mantenia la indignitat d'uns censos irreductibles? El regidor que acceptava la vergonya d'una representació municipal a la segona dictadura i que anava fent, amb pactes de regionalistes i radicals? Era aquesta gent que ara es creu representativa del 14 d'abril?

Mai havia hagut a la política catalana un partit tan generós com l'Esquerra Republicana de Catalunya. Ella va donar càrrecs a Carrasco i Fomiguera, catòlic, perquè creia que li devia un honor a qui es va sacrificar per Catalunya en les hores de la dictadura, ella ha col·locat a l'Ajuntament i a la Generalitat, en les oficines o en els càrrecs directius, a gens de totes les tendències; ella en l'hora gloriosa del 28 de juny va dur al Parlament a gents de tots els partits, de tots els matisos, de totes les ideologies catalanes republicanes per tal de què la representació catalana fos totalista a l'hora de presentar l'Estatut. I n'obstant aquests càrrecs donats generosament han estat aprofitats per a fer tasca contra els homes de l'Esquerra i intentar desprestigiar-los... Què volien ara? No, més Revolució? Però si per a desfer l'Estat subjecte i lligat que va deixar Primo de Rivera, calen 14 anys de Revolució...!

Si l'Esquerra perdés, pobra Catalunya!

FRANCESC MADRID

A CAU D'ORELLA

Els miracles de la Lliga

Tots sabeu que un dels prohoms de la Lliga Regionalista es diu Miracle. Doncs bé, en un míting electoral parlava l'altre dia aquest senyor. El míting es celebrava—entre freqüents interrupcions—en un poble de la circumscripció de Bacelona.

I un dels oients, resumí així l'acte:

—Si tots els miracles de la Lliga són com aquest que ens han enviat no farem pas res.

Nicolau i les roses

A Sant Feliu de Llobregat s'ha atorgat el títol de fill predilecte a Pere Fot, el més artista dels floricultors. I amb aquest motiu, en els salons de l'Ajuntament s'ha celebrat una exposició de roses. Les roses de Pere Fot són famoses arreu del món. I l'exposició resultava una cosa magnífica.

—Si les veia Nicolau d'Olwer!—deia un dels assistents a la festa.

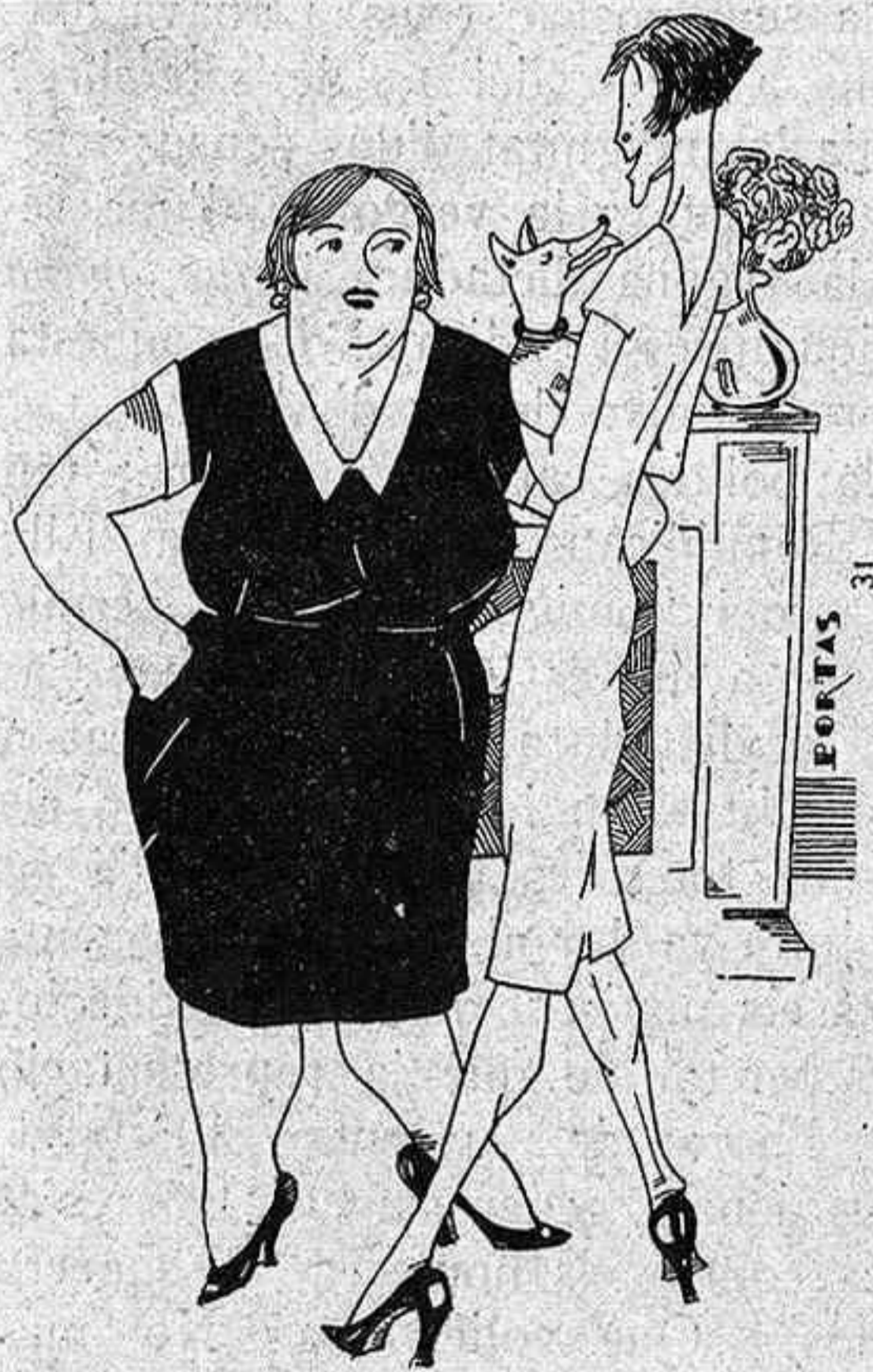
—Nicolau d'Olwer? No, home, és millor que no les vegi. Se les menjaria!

—...?

—Ho fa per a semblar més grec.

Com està l'autoritat

L'altre dia, un obrer que es dirigia de Lió a Múrcia, a complir el servei militar, es trobà que el tren no enlla-

—Com m'estima, senyora Adela, el seu gos.

—Es veritat; el pobret li agraden tant els ossos.

çava amb el que el portava de França, i el bitllet que li proporcionà el cònsol no servia per a un altre tren. L'obrer no tenia diners per a adquirir-ne un altre.

Exposà la seva situació a la policia de Portbou, i el comisari o els agents li digueren:

—Si no teniu diners, robeu-ne!

Aquest fet l'hem llegit en un diari del matí, i el mateix diari fa el següent comentari: "Fan això, els policies de Portbou, quan estan sense blanca?". I nosaltres fem el següent: Potser ho recomanen per a poder conservar les garrofes. Si no hi haguessin lladres, què faria la policia?

Avis

El Col·legi de Metges de Barcelona serà tot el republicà que es vulgui, però encara usa un segell que diu el següent: "Colegio del Príncipe de Asturias, para huérfanos de médicos. Certificación facultativa".

Cal tenir en compte que ha vingut la República, i s'han de fer desaparèixer d'una vegada totes les coses que fan pudor de monarquia.

Assabentats?

GLOSSARI

LES MIL PESSETES DELS DIPUTATS

Veritablement, el senyor Azaña és un home terrible. Això ja no ho diuen els monàrquics. Això ja ho diuen els republicans, certa mena de gent que es diuen republicans. I ho diuen perquè Azaña és un home que no té manies, un home que ataca sense contemplacions, que no respecta ni les amistats... quan les amistats no convenen.

Manuel Azaña els sembla un home massa radical, massa clar. I ésser massa clar no convé sempre. Manuel Azaña, ara, com exemple, ha dit que els ministres i els diputats no havien de tenir sou, no havien de cobrar un cèntim. I això, es clar, ha causat una gran sensació, una sensació llàstima, però, això ha caigut com una bomba.

Això, la veritat, fóra una cosa ter-

Demà, dissabte, comneu «La Campana de Gràcia»

rible, una cosa espantosa. Això ja fóra anar contra el calaix del pa. I amb el calaix del pa, no! Amb el calaix del pa no hi volem bromes.

I el calaix del pa per a molts era la cartera de ministre. O era, des de l'adveniment de la República sobretot, l'acta de diputat.

Abans de la República tan sols tenien sou els ministres. Els diputats actuaven per vocació. Era, però, una vocació molt sospitosa, perquè per a poder ésser diputats, es a dir: per a no cobrar pagaven. I un heroisme així—pagar per a no cobrar—no es comprèn pas d'una manera massa fàcil.

Ara, amb la República, ja no tan sols cobren els ministres: ja cobren també els diputats. Abans hi havien alguns homes que eren diputats. Avui n'hi han molts que fan de diputat, de la mateixa manera que altres fan de paleta, de fuster, de manyà. Es a dir; no és que en siguin: és que en fan. No hi ha la vocació: hi ha ofici, un ofici que gairebé no necessita aprenentatge.

Heus ací perquè avui hi ha tanta afició a ésser diputat. Heus ací perquè avui tothom vol ésser diputat: perquè els diputats cobren, perquè tenen un jornal, talment com els paletes, els manyans i els fusters.

Les paraules d'Azaña han alarmat molt els diputats—no tots, val a dir-ho, perquè encara que sembli estrany n'hi han de bona fe—i els aspirants a diputat. Si Manuel Azaña posa en pràctica les seves paraules, veureu com disminueix sensiblement l'afició a diputat.

VIRAI

Les dretes

—Senyor! Tant bé que ens vindria un miracle!

Auca de l'Estatut de Catalunya

ARTICLES XIV, XV i XVI

La Generalitat constarà de [President, Consell i Parlament.

Parà la legislació d'acord amb l'Estatut i la [Constitució.

Si es susciten qüestions o an- [tipaties, les resoldrà el Tribunal de [Garanties.

L'Estatut riu satisfet perquè veu guanyat el plet.

Aixampla les butxaques de [l'armilla perquè van a tractar de cal- [derilla.

I els ha dit: "Si voleu pau, doneu-me el duro i la clau".

Royo, que és un cap de suro, no ens donaria la clau ni el [duro.

El saviàs de Ortega ens ho daria amb mantega.

Els agraris, caps de morts, ens donarien records.

El Partido Radical no ens donaria ni un ral.

L'idiota de Fanjul ens donaria... un bagul.

Però l'Esquerra els hi fa sè. Per a viure, cal dinè.

Catalunya es governarà sola, però cal la guardiola.

Dels impostos i les contribu- [cions en volem llesques, no pas ro- [segons.

L'Estatut ventarà cossa al qui li atenti la bossa

Surt rialler del Congrés perquè ja compta els dinès.

COSTA

Escenes d'actualitat

Ara, per aquests temps de febre electoral—trenta nou graus i dècimes—els nostres candidats no reposen. Van d'un lloc a l'altre, d'un poble a una ciutat. El curiós d'aquesta propaganda són els mítings que tenen lloc els diumenges en els nostres teatres, es a dir mítings, millor podríem dir ne sessions matinals.

Vegeu algunes escenes caçades al vol:

En un acte d'"afirmación española"

—Catalanes—diu l'orador— Nosotros queremos quizás tanto como vosotros a Cataluña. Pero la queremos española, netamente española...

(Dos del sis espectadors que han assistit al míting aplaudeixen rabiosament.)

—No os dejéis convencer por la

Esquerra. La Esquerra es la separación.

(Nova ovació del dos.)

—Bien está que Cataluña sea libre. Pero para que no haya mala intención, que dejen que la gobernemos nosotros. Si a nosotros, que a Cataluña la llevamos en el corazón, nos dieran amplios poderes para regirla, qué duda cabe!, nadie lo hiciera mejor. Claro que autorizaríamos el catalán, pero no rechazaríamos jamás la lengua de Cervantes, por ser ésta la lengua madre, la lengua oficial.

(Un espectador s'enfada. Els altres cinc li mouen raons. Entra un escamot de guàrdies d'assalt. Suspensió sistemàtica de l'acte. Crits al carrer. Sónen dues bufetades. L'orador s'indigna de

De eleccions

—Què et passa, com tens el cap?

—Noi, tants partits i tantes candidatures, se m'ha inflat com una bomba.

llevamos en el corazón", debò i ja no es recorda d'allò de què "a Cataluña la doncs a grans veus, diu:)

—Me cisco en los catalanes!

(Nou avalot. Detenció de l'orador al qui, en escorcollar-lo li troben un retrat del Borbó.)

En un acte de la Lliga

—Catalans!

(Gran ovació)

No cal pas que us digui qui som. Tothom ens coneix. I de sobres!

(Aprovació)

Som la gent de la pau, del seny i de l'ordre!

(Una veu molt tremolosa: *Visca Cambó!*)

No sabem del cert si venim a governar. Ho provem tan sols. Tenim un programa. El voleu saber?

(Tots: *sí!*)

Ensorrar l'Esquerra!

(Molt bé)

Foragitar l'Esquerra!

(Més bé que abans.)

Ocupar el lloc de l'Esquerra!

(Esperances generals)

Nosaltres estimem Catalunya...

(Ningú no ho dubta.)

...bé ho sabem. La portem al cor... Però l'estimem amb mètode i mesura, amb botigueta, amb fàbrica, amb accions.

(Els valors puguen, automàticament, dos enters.)

Ja ho sabeu, amics. Si voleu tornar al passat; si voleu una monarquia sense rei, voteu la nostra candidatura, empeltada de pasta flora i tortell

(Abraçades, felicitacions multitud que surt ordenada. Desfilada d'autos. Luxe en el restaurant. Il·lusions...)

En un acte tradicionalista

—Germans! Ni amb aquells ni amb aquests. Sols, completament sols. Amb l'ajuda de Déu lograrem tot el que ens proposem.

Visca el...

(Una oració xardorosa no deixa sentir l'orador. Quan el públic iniciava la sortida tothom s'atura a llegir un avis que diu: "Durant l'acte celebrat s'han perdut dues creus de brillants que pertanyen a unes amigues nostres. Si les torneu, el senyor vos ho premiarà.")

I així successivament...

AGUSTÍ COLLADO

—Tinc que dir-li que el seu marit no hi ha res a fer; ja li pot donar lo que ell vulguí.
—Doncs, miri, li donaré un «jo jo».

FITXES

AUDICIONS DE RADIO. El poeta Angel Pons i Guitart, cada dimecres, a dos quarts de quatre de la tarda, diu versos a Radio Barcelona.

Lloem-li la iniciativa i, per damunt de tot, lloem-li la intenció de la selecció.

Angel Pons i Guitart no escull els versos de poetes declarats bons per la penya oficial pontificadora. Els escull segons el seu criteri i el seu gust personal.

Així, per la ràdio, hem pogut oir noms de poetes de repic constant i noms de poetes injustament deixats a l'ombra. Josep Maria de Sagarra ha fet companyia a Plàcid Vidal; Carles Soldevila l'ha fet a Miquel de Palol i a Gimeno Navarro.

A la darrera sessió del poeta Angel Pons i Guitart, hem pogut oir versos del poeta Salvador Estrem i Fa. Aquests versos van inclosos en el llibre "Elegia del Priorat i altres versos".

Salvador Estrem i Fa és un poeta que treballa al camp i fa vida rural, plena d'amor per a la terra. La ciutat no l'ha atret. Es per això, que els ciutadans de veu que no pot cantar dintre els vents—grills de gàbia—han declarat que els versos de Salvador Estrem i Fa eren versos de poeta de contrada?

Oh si els versos dels poetes de contrada fossin tots com els de "Elegia del Priorat" i els de l'"Adéu, vila de Falset", del poeta Salvador Estrem i Fa!

Versos cantelluts, flaira de terra i de pi, remor d'avellanar i d'aigua. Són pa embrunit fet de forment saborós i català. Prou voldrien aquests versos per a ells, els cantors de l'alberet, de la fonteta, del solet matinal, de les herbetes, del serení:

els que no passen de la cançoneta numerada i de la darrera estridència que ens ha vingut del món ben endarrerida, després d'haver passat per la literatura "hispano-americana".

Agraim al poeta Angel Pons i Guitart que hagi recordat, a la ciutat i a un cert nucli estret i pedant, un nom de poeta, tan fortament poeta nostre, com Salvador Estrem i Fa. Encara cal recordar-ne d'altres.

MIRALL DE MENJADOR. El fruiter—rèplica de les santes de retaule—fica dins el mirall els pits virginals de les seves fruites.

Del mirall en surt una telegrafia de reflexes que corre pel menjador.

Diàleg entre el mirall i els vidres prismàtics de la làmpada que penja damunt la taula de menjar. La llum acluca les pestanyes a cada vidre. Una ampolla d'aigua nua col·labora amb un raig de sol, omple al menjador d'instruments de geometria.

Dins el sucrer, hi ha les ales d'un àngel de palmó. Una plata enyora l'hermetisme de les ostres. El mirall va aixecant plans palpitants fins al nivell blau.

El menjador es torna piscina. El pensament hi reposa com un peix roig que pogués arribar a sentir l'escalfor del seu propi color.

RECORDS DE VIATGES.—Ens fa recordar Nova Orleans la darrera noyela del pesembrós William Faulkner: "Sanctuary".

El Mississipi—riu ple de rius—forada amb pues d'aigua l'encontonament de la Nova Orleans, febrosa de febre blanca, una febre que no hem trobat enlloc més que a Nova Orleans.

Nova Orleans és una ciutat de dues febres, la febre blanca i la groga, una barreja de colors que fan una bandera magnífica pels súbdits d'una mena d'Emperador Jones, com el de l'obra de O'Neill.

Són precisament els negres els qui us fan veure les dues febres de Nova Orleans. La blanca—sortida del cotó amuntegats en els docks de la ciutat—la blanca la porten els negres en els ulls i la mostren quan canten, embriacs i al so de bandolines metàl·liques, canten místics sota els fanals d'arran del mississipi, una mena de balades de Francois Villon traspasades en "blues".

La febre groga—maledicció dels Natchez tirada temps enllà—la trobeu barrejada amb la negror del negre, com una lluna biliosa enfonsada dintre els núvols de tempesta.

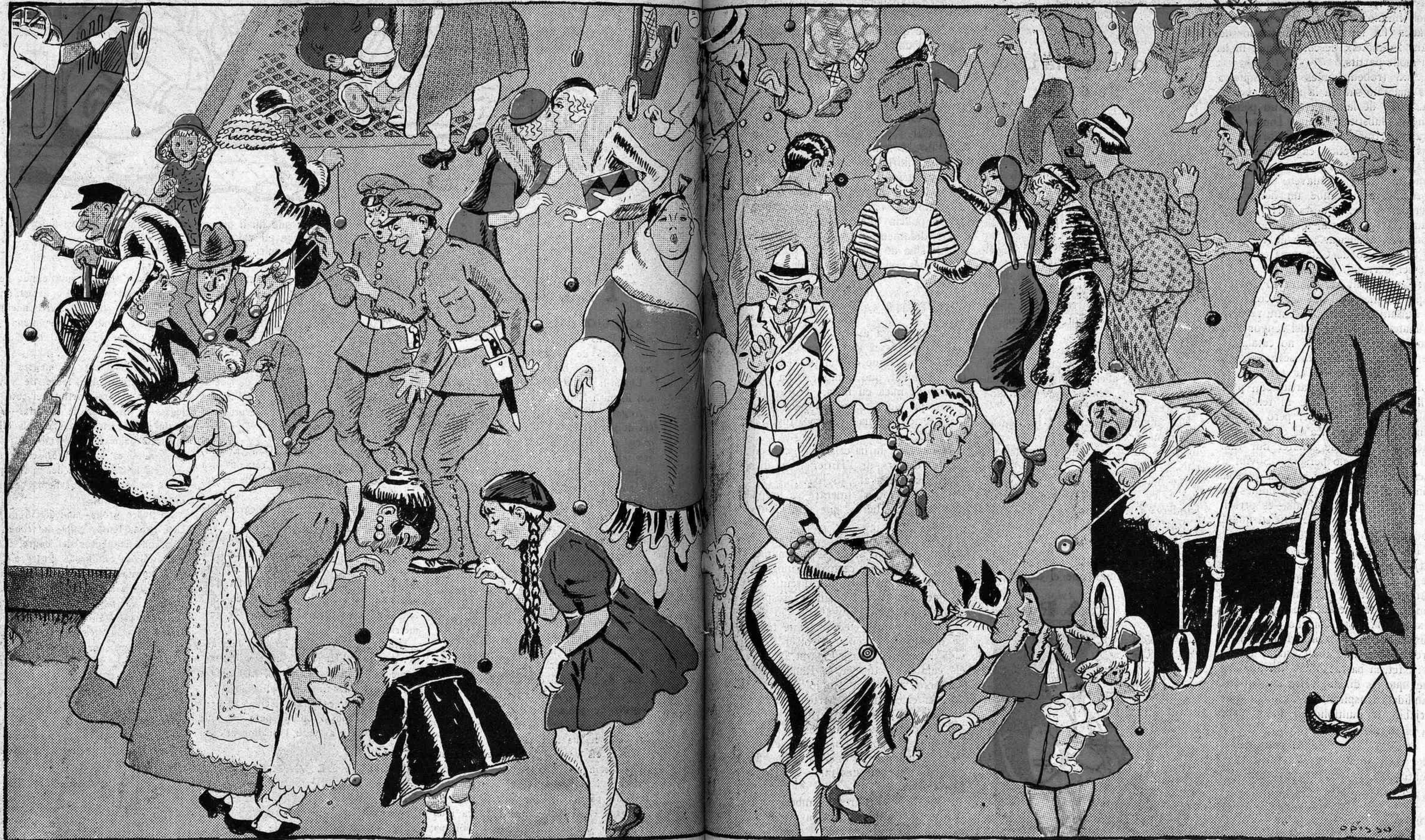
Com es recorda única, una nit de follia a la capital de la Luisiana, preconer, l'enfollit, del blau i el groc de Nova Orleans, tirats dintre el taüt del color de la cara d'un negre!

Damunt de cap hi sentiu un inici de gratacels: el City-Hall, el City-Exchange. Sota dels peus, us hi rellisca una barreja d'aigües i tota la gama lírica de fluències i colors que van de l'Ohio a l'Arkansas. I arreu, apretant-vos, immobilitzant-vos, omplint-vos, una gran bromera de cotó líquid, un cotó que fa llum com les ratlles elèctriques dels grans anuncis.

Sostinguts pel cotó, en aquestes nits úniques, de follia "novaorleànica", passeu per dintre els vidres líquids de dues aigües de naufragi: aigua groga i aigua blanca.

Ramon Vinyes

La solució dels sense feina o la mania de moda

Qui no treballés perquè no vol

Capricis i paradoxes

CANDIDATS DE PRESA I GANA

Qui guanyarà les eleccions? Sembla que poques vegades ha estat difícil de contestar aquesta pregunta. I no és pas que les forces polítiques estiguin molt equilibrades. El que fa més enigmàtica és l'estat d'insatisfacció del país: El mateix descontent que hi ha en molts partits.

Així trobeu homes de l'Esquerra als quals no satisfà la seva candidatura. Socis de la Lliga que no pensen, sinó a substituir noms. Dintre dels grans partits veieu que es formen petits nuclis herètics capitenejats pels despistats que no s'han vist proclamats candidats com somniaven.

Així sentiu també un home com Lerroux que en aquests darrers temps hauria volgut sentar plaça de polític ponderat, amenaçar amb no respectar la Constitució de Catalunya en el cas d'ésser derrotat. Li sentiu fer un discurs purament d'"electorero", sense cap pensament del que cal o convé fer al Parlament català. El sentiu recórrer al mateix truc vulgar del senyor Hermosilla, de cridar als "no catalanes" per aplegar-los sota la seva bandera.

Trist panorama? Car tot això no voldria, sinó que els partits són plens d'homes influents que ni tenen tan sols vocació de polític, però que els sembla que la política és el mitjà més fàcil, més ràpid de satisfer llur vanitat o llur ambició personal. Sovint us escriu de què tal o qual persona coneixuda—coneguda sovint només que per les seves immoralitats—és presentat o volia presentar-se. Dirieu que és l'hora de l'arribisme pur.

En aquest aspecte el panorama és pitjor que en les hores més corcades de la monarquia. En temps de la monarquia bastava, certament, de tenir diners per a presentarse diputat. Ara això també basta, com ho prova el cas de l'exiní Pic i Pons. Però n'hi ha prou també amb tenir barra. I, com fet i fet, la barra abunda infinitament més que els diners, veieu així que els candidats i aspirants a candidat indesitjables es multipliquen d'una manera esgarriosa.

Per això em sembla excellent la idea d'un amic, una mica escèptic en política, el qual li preguntaven:

—Però tu, a qui votaràs?

—Pts! Jo em triaré aquells candidats que em sembli que menys ganes o menys presa tenen de sortir.

Cal tenir present, però, per seguir l'exemple d'aquest amic, que amb això de la gana i de la presa, tan perillosos

són aquells candidats que hom no sap de què viuen, com aquells que ostenten com a únic títol per a ésser-ne el de propietaris o rendistes. I una candidatura com la de la Lliga, on abunden els candidats amb aquest títol únic, és essencialment perillosa.

DOMÈNEC GUANSÉ

Cincdebarreia i bon profit

LA GRAN FESTA

Ja ha començat el període electoral, i promet ésser per cert, ben pròdig en incidents i en sorpreses.

Diu que quan s'haurà acabat, tots els partits celebraran un gran banquet, servit per tots els diputats i dedicat als electors sense cap distinció de partit, ni de classes.

El menú serà el següent: Estofat, holets, pinya, nates i galetes.

Per els tradicionalistes i els de la Lliga, hi ha organitzada una comunió general, on seran repartides, abans del dinar, naturalment, un sens fi d'hòsties.

El dia de les eleccions, cada ciutadà, el considerarà com un dia de rebre, i podrà, ademés, visitar els malalts i presos, sempre que el malalt i el pres no sigui ell mateix.

En diversos districtes, hi hauran segurament castells de foc, i s'organitzaran unes magnífiques rodes finals.

En honor a la diada, els farmacèutics i les cases de socors, posaran banderes i domassos.

Em sembla que ens divertirem!

EL CRIM DE GRACIA

Es veu que quan un criminal no es ruc, i no té ningú que el delati, tota

—Què desitja el senyor?

—Que el dia vint, votis per l'esquerra!

la policia identifica totes les marques digitals, les petjades i les famoses de duccions Sherlokholnians no seixen per a res.

Ja fa una colla de dies que la policia busca per tots els recons de Gràcia i de Barcelona, l'assassí de la veïna del carrer de Salinas.

L'únic que se sap del cert, és que la pobra dona, hi ha posat el coll, en aquest descobriment, l'hi ha posat tant que hi ha perdut el cap...

Es el que deia un policia en la casa on ocorregue el fet.

—Si esta mujer pudiera hablar!

Es clar..., si pogués enrahonar podria dir el nom de l'assassí, encara que ben mirat, si pogués enrahonar, ja no estaria morta, i no estan morta, no hi hauria hagut assassinat al carrer Salinas, i naturalment, no hi hauria la policia tota preocupada...

Decididament, no és pas la policia el que s'ha de reforçar...

Es més aviat el servei de confidentes...

L'ESTUPIDESA DEL "JO JO"

Tothom juga al "jo jo".

Arriba a ésser una obsesió.

Això és un signe del temps, i demostra clarament, que el món, es va idiotitzant de mica en mica.

Europa, que fa 13 anys, ha sortit mal ferida d'una guerra, juga al "jo jo".

Hi ha fam, hi ha crisi i la gent, entre un discurs de l'Hitler i un d'en Mussolini, juga al "jo jo"...

Juga al "jo jo", mentre es prepara una altra guerra, que sembla inevitable...

Fins l'altre dia, a l'Ajuntament, abans de començar la sessió municipal, una sessió per cert, molt moguda, i en la que es tenien de discutir assumptes de gran importància i responsabilitat, un regidor jugava al "jo jo".

I abans d'unes eleccions que tenen de decidir de l'avenir, i potsèr de la vida o mort del nostre Estatut, la gent, els catalans, van per la Rambla, els ulls fixos en el seu "jo jo", fent rodar per el cordill que porten lligat als dits, els dos discos de fusta...

La ignorància, l'estupidesa i la imbecialitat, ha pogut donar amb el "jo jo", la manera de manifestar-se als que posseïen aquestes tares, i no s'els hi coneixia.

Avui, l'idiota, el ruc i l'imbecil, porta com distintiu de la seva degeneració, un "jo jo".

Ens havem de definir.

ANEM

El tracte de blanques

ES ESCANDALOS, SENYOR GOVERNADOR!

Barcelona, la ciutat privilegiada, la ciutat acollidora i somrient ha estat presa d'un temps ençà per "zoco" de carn blanca, mercat d'esclaves, que regenten uns quants senyors disfressats d'empresaris teatrals, i que tenen cura d'embarcar l'assortit de noies enganades vers Caracas, per a esbarjo i delectació d'uns fills del general Gómez, dictador d'aquella República, com abans, no fa gaire, ho feien a Mèxic, mentre manava el fatídic general Huertas i altres consorges.

Aquest article va adreçat al senyor governador, perquè tenim entès que les "tournees" a Amèrica es porten a cap mitjançant la revisió de passaports i V. B. del Govern Civil de la Província.

Fa uns dies va sortir en un vaixell de la Companyia Transatlàntica una companyia de revistes, contractada per actuar a Caracas, i tot just en tractar de lliurar el corresponent passaport un dels "organitzadors" de l'"expedició", la policia el va detenir, perquè, pel que es veu, portava els papers mullats i la seva solvència no era cap cosa de l'altre món.

L'esmentat empresari va ingressar a la Model, però malgrat ço apuntat encara va sortir amb temps suficient per atrapar el vaixell a Càdiç i passar l'Atlàntic al costat de la mercaderia objecte del seu afer.

Nosaltres creiem, senyor Moles, que en casos com l'apuntat el més elemental amor al proïsme aconsella que les dones que van a actuar a qualsevol República americana tenen d'ésser asabentades a son temps del perill que corren en terres del "Jo jo", i que tot senyor que hagi tingut assumptes pendents (d'ordre criminal) amb la policia, o no pugui palesament fer-se responsable del que els pugui succeir per allà, té d'ésser declarat insolvent per a realitzar assumptes de teatre a l'estranger.

No fa pas gaires anys, una companyia de revistes que actuava a Barcelona, en un popular teatre, va ésser embarcada (mai com ara no té aplica-

ció el mot) cap a Mèxic, per tal d'actuar en determinat teatre, i quina no iora la seva sorpresa en trobar-se que el local en el qual havien d'actuar no disposava d'escenari.

Indagaren, i aviat saberen el motiu. Allí havien de treballar al saló, entre les taules on uns senyors bevien i s'afartaven. Ballar i cantar fins que algun "generalito" es dignés "alternar" amb elles.

En veure tanta baixesa, un dels directius de la companyia va negar-se a col·laborar en aquell descarat tracte de blanques, i sort van tenir de la providència encarnada en una artista espanyola, resident de temps en la capital de Mèxic i casada amb un home influent del Govern d'allà; de no mitjançar aquesta circumstància, no haguessin pogut resistir el setge de què eren objecte, i és probable que haurien hagut de retornar a la seva terra nent.

No fa gaires dies, el diari "Luz", de Madrid, publicava un seguit de testimonis que vénen a refermar els agravants de l'escandalós afer.

Nosaltres en podríem afegir uns quants a quin més interessant, però tots verídics i efectius.

Ni l'espai ens ho permet ni creiem que sigui encara l'ocasió, però si és precís, sortiran a la llum, malgrat que no sigui per res més que per humanitat vers aquestes pobres noies enlluernades que deixen l'ofici honest o els quefers casolans il·lusionades amb la talsa fastuositat dels decorats i les "lentejuelas" dels vestits teatrals. Que es creuen Gretes Garbos o Celies Gámez (Celedonia Gómez), pel sol fet de saber malposar-se "rimel" a les pestanyes i alçar la cama a l'alçària uel melic.

Pobres noies, a les que empeny l'engany i la ximpleria, que esdevenen dissortades dones de plaer d'uns americans embriacs, perdudes terres enllà, per acabar d'una mà a l'altra, mentre l'"empresari" que les "embarcà" passeja impune per les Rambles i organitza festivals per tal o qual hospital...

A veure si vostè, senyor Moles, té encert d'acabar amb aquestes coses!

FRANCESC OLIVA

Art i Artistes

SALA AVINYO

Aquesta casa ha reobert amb la exposició del pintor Rappapost de pintura tan enrevessada com el seu nom. El colorit del l'artista lituà és francament desagradós, puig és d'una agror extremada i com que la concepció de les obres resulta tèrbola, tot plegat fa que l'ambient simpatiquíssim de la Sala, en comptes d'avaluat resulti fet malbé per els quadres exposats.

GALARIES LAIETANES

Amb l'exposició Pagnoli passa que sembla coposta d'obres sense importància i com més s'analitza l'esperit que la presideix més es veu transparentant se la finor animica de l'autor.

Capsetes finament treballades, de caire bizanti; creus tallades amb reminiscències d'art oriental, tot dona com en un espill la imatge d'un artista de sensibilitat extremada que sap plasmar en els seus treballs tot l'encís de les petites obres reixides.

Un descans en mig de la barroeria ambient i un èxit per en Pagnoli.

* * *

L'Agapito Casas Abarca amb els seus paisatges de Camprodon i marines de Sitges, segueix essent el pintor acurat de sempre i no desmereix gens del que fins ara ens havia presentat.

* * *

Del malaguanyat pintor P. Gimeno no cal ja parlar-ne, doncs assolí el primer lloc en mig dels mestres del segle passat i sols a títol de recordatori, fem referència a l'Exposició, d'homenatge ara en curs.

* * *

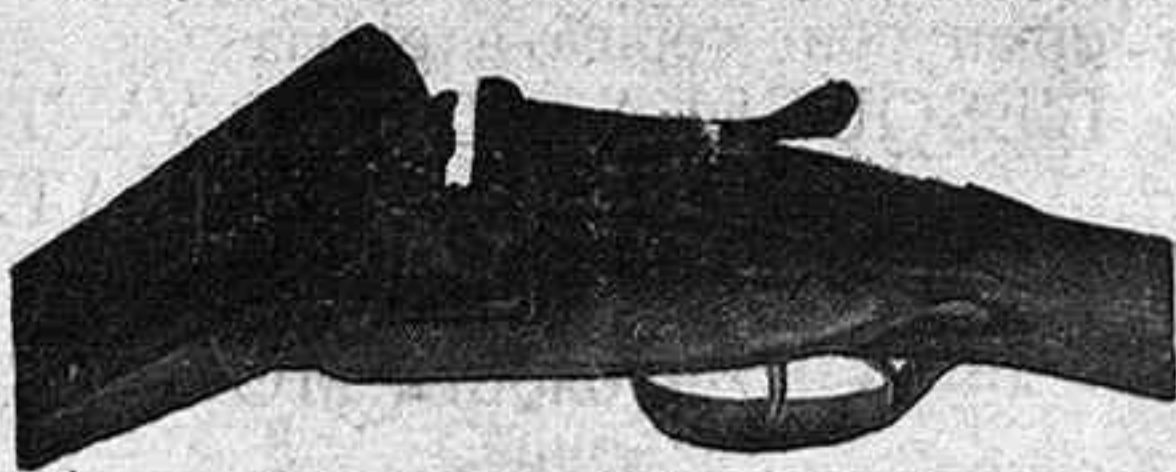
Les pintures d'en R. Palmarola són ben fetes; dibuixades amb cura i d'un colorit tan fresc que sembla acabat de fer. Llàstima que els hi manqui aquella guspira d'ànima que separa les obres d'art de les que sols són pintures.

* * *

En V. Rincón es ressent quelcom de minuciositat, fent que a la recerca del treball perdi amplitud de visió i força en dibuixar.

On això es menys de sentir és en els bodegons; ben entonats i concebuts amb gràcia, que ens fa esperar futurs encerts d'aquest pintor.

BORIÉL

Escopetes - Bicycles - Ràdio

VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT
(Es desitgen agents)

F. BARÓ

Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
Sucursal a Esparraguera: St. Antoni, n.º 20

—Com et va això de fer de «sin trabajo»?
—Noi, molt bé; aviat em compraré un Ford.

Esquellincs

DIALEG BARCELONI QUE PODRIA ESSER COSMOPOLITA

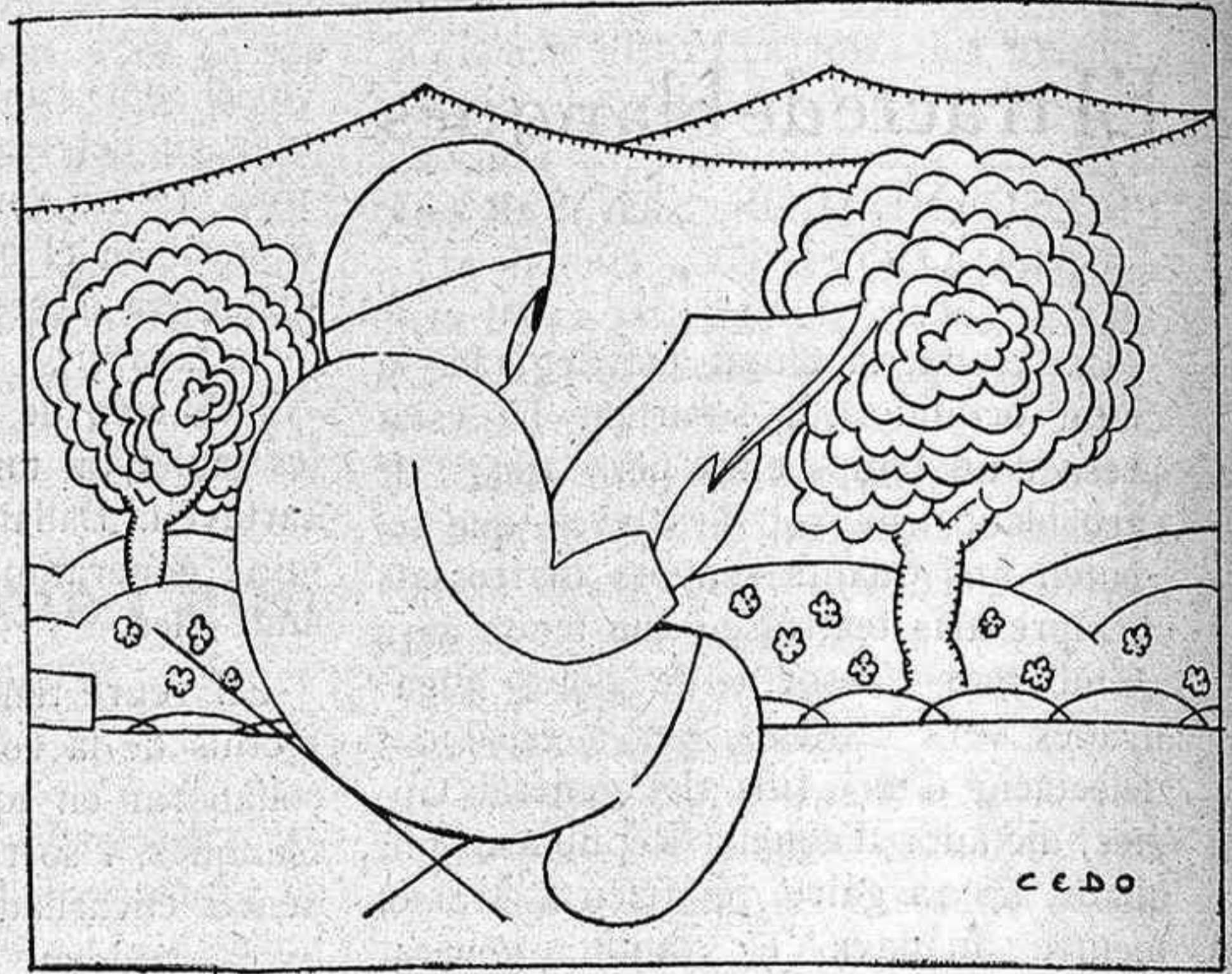
—Escolti, senyor *Esquellaire*; em pot atendre un moment?
—Si el que m'ha de dir, no és gaire llarc; ja l'estic atenent.
—Doncs, escoltim i colloquis en el meu lloc. —No és humà!
—Bé, deixis de circumloquis i anem al gra.

—Doncs, al gra!

Veurà que érem quatre amics que anàvem sempre plegats, que, si no érem ben bé rics, no estàvem necessitats. I per tal motiu, no féiem res més, si no vaguejar, i inconscients, no preveiem que es podien acabar de la forma més senzilla els nostres cabals molt prompte: i una nit, fent la manilla, un dels quatre va fer el *compic* del que durar nos podria i observà que, sense guanys, fatalment s'acabaria el nostre diner en pocs anys. I els quatre acordàrem que ens havíem d'emplear per a guanyar algun diné que ens ajudés a passar. Més en què ens empleariem còmodament? I un hi atina. Cert senyor que coneixíem, que era cap d'una oficina, potser un empleo ens donés, malgrat nostra insuficiència; perquè per això i molt més en tenia d'influència. I sense deixa'ns abatere pel respecte ni la pò, hi vàrem anar tots quatre

a cercar collocació.

De primer hi anà un xicot simpàtic, molt de la broma, i que, des del primer mot, li va caure a l'ull a l'home. Li preguntà si sabia fer quelcom: digué que no i tan sols per *simpatia*. li donà collocació. Després, un altre hi anà que és molt ficat en política, i se li va presentà, amb mònita jesuítica, dient que podria trobar hi mols vots, per certa elecció; i a canvi dels vots, va dar li també una collocació. Després l'altre que és casat amb una dona molt maca i és força despreocupat, i coneixia la flaca que tenia el senyor aquell (quina fama no era bona), no va gosar anar-hi ell, però hi va enviar la dona! Jo no sé si la *costella* va convence a aquell senyò, però el cas és que—per ella!—ell, trobà collocació. Però jo, que no tenia ni vots, ni la dona maca, ni mica de simpatia, vaig ficar mà a la butxaca, trec un paquet de bitllets i li dic amb decisió: “li dono dos mil dures per una collocació!” Hi ha frases tan indiscretes, ell em respon amatent: “Vinguen les deu mil pessetes i aquí té el nomenament!” Ja ens té a tots quatre empleats. —I ja a la fi, han vist vostès els seus somnis realitzats tots quatre?

De eleccions

—En fan riure aquestes dretes..., s'els hi veu la corona i la sacristia, pobrets!

—No! Només tres.

—Tres?
—A mi m'en han privat. Perquè ha dit, el director, que s'havia assabentat de la nostra operació; “que era una immoralitat comprar una collocació!” I em volen formar un procés dient que vàreig sobornar
—A vostè? I als altres tres?
—Allò no es pot castigar!
—Si són coses deshonoroses, per què no les privaran?
—Per què diuen que són coses que ja hi ha molts anys que es fan!
—I bé: justament per això jutja la vindicta pública: així no diran que no serveix de res la República!
—Però jo no entenc com és que a mi sol m'han de jutjar?
—A vostè i als altres tres i a aquell que els va collocar!
—Doncs, senyor, no puc entendre com aquest fet cal jutjar-lo. La culpa és del que es va vendre
—I dels que varen comprar-lo! La Justícia no afalaga. “Sor Agnès” ho diu ben clar. Junts se l'han de carregar *el que peca por la paga y el que paga por pecar!* Que el que sigui, sigui el que és, amb pureza i sense taques! Que no assoleixi'n res més ni els vots, ni les dones maques, ni l'amistat, ni els dinés. Si escombren aquesta escòria, si segueix aquesta ratxa oireu com repica a glòria
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

JOAQUIM MONTERO

TELÓ ENLAIRE

TEATRE ROMEA

"Apta per a senyores", comèdia en tres actes de Millàs Raurell.

En la comèdia de Millàs Raurell: "Apta per a senyores", hi ha tres coses: un argument, una intenció, un diàleg. Els qui cerquin l'argument, separant-lo del conjunt trobarà que l'obra és poqueta cosa.

Work passa per alt l'argument, el pretext de l'autor per ésser intencionat i per dir coses, i comença per fer constatar que una comèdia que es faci escoltar ja té totes les seves simpaties. "Apta per a senyores", de Millàs Raurell es fa escoltar.

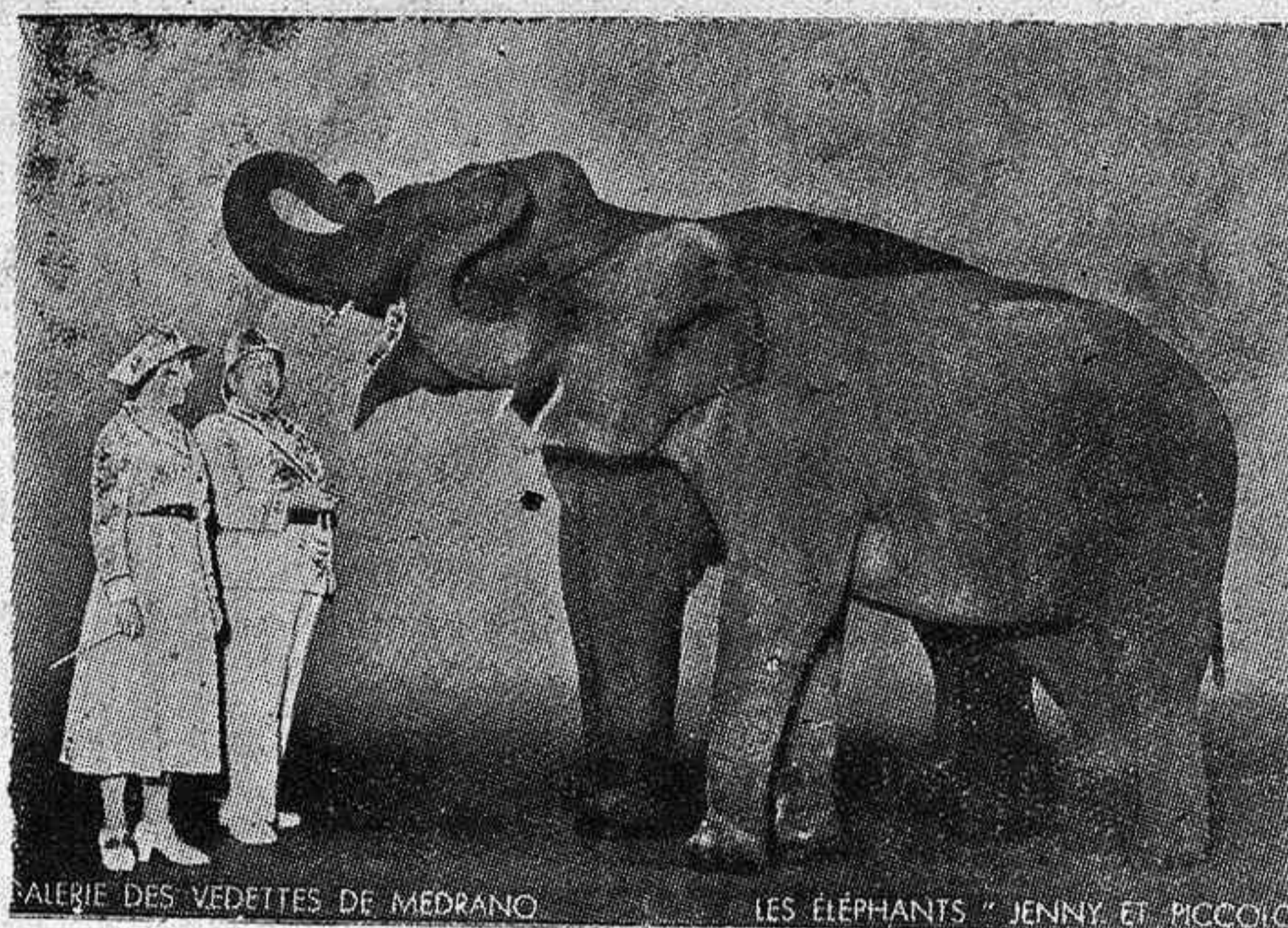
Intenció de l'obra? Mostrar-nos un món de negocis ben d'ara. Món pedrid, amb morals individuals no corrents, fetes "ad usum" dels que les utilitzen. També la intenció entra en absolut dintre les nostres simpaties. El que vol dir que Work aplaudeix de bon grat l'obra de Millàs Raurell.

A voler fer de crítics—hi ha crítics que com més mereixement té l'obra més s'aferrissen a mossegar-la per a mostrar no sabem si la força de les seves dents o els seus dotes de crític—cercaríem parentius a l'obra, models que se li poden apropar. L'autor ha confessat que per a escriure "Apta per a senyores" s'havia recordat de les comèdies brillants de Oscar Wilde. N'hi ha prou i no ens interessa.

El que ens interessa és constatar que

Glòria Gúzman
que triomfa totes les nits al Teatre Còmic

Una de les atraccions que més cridarà l'atenció al Circ Olímpia

en Millàs Raurell hi ha qui fa Teatre Català amb intencions de superació del Teatre Català corrent, i qui està assabentat que han passat pel món corrents escèniques que cal incorporar-les.

Creiem—això sí—que el nostre teatre ha d'anar més enllà del que anat fins ara, que el Teatre Català cal que digui la seva paraula fugint d'ésser només el ressò d'altres teatres. Però davant d'una obra intel·ligent com la de Millàs Raurell aplaudirem sempre sense regateig i en pla superiors d'aplaudiment que l'autor de "Els fills" es mereix.

Work no pogué anar a la primera representació de "Apta per a senyores". Anà a la segona. El Teatre Rómia era gairebé buit. Millàs Raurell, un dels nostres autors de més solvència no despertava a la gent catalana que va al teatre ni un interès. Ortas tenia un ple al Poliorama. Els teatres de revistes i sarsuela eren plens. Santpere havia esgotat el paper amb les imbecilitats del seu super "Don Juan Tenòrio". La sala de Rómia comptava únicament amb uns quants entusiastes del nostre teatre que s'escalfaven les mans aplaudint merescudament Millàs Raurell.

Els que van al teatre castellà per a veure elegàncies haurien trobat a Rómia una obra ben vestida, perfectament vestida i extraordinàriament ben presentada, com no en presenta pas el teatre castellà correntment. Els que cerquen finor en el dir, inexistent segons ells en el teatre català, l'haurien trobada en l'obra de Millàs Raurell que representen, a Rómia. Ni uns ni altres hi eren. Caldrà que dubtem de l'amor de la majoria dels catalans per les coses de Catalunya que no siguin política? Caldrà que donem la raó absoluta als qui diuen que el nostre teatre si vol atreure gent no pot anar

més enllà d'un teatre per a poreria? Arribem tan endins d'uns temps de decadència que no passem de glatir cançons de music-hall i jocs de "yo yo"?

Work, que per l'entusiasme que sent pel Teatre Català, crida i es revolta contra el que no és art, el dia de la segona representació de "Apta per a senyores" va sentir que l'ànima li queia als peus, com es sol dir. I el cartell de Rómia deia amb lletres grosses: "Triomf de la Companyia, gran èxit".

Gran èxit i gran triomf i sense espectadors? Descoratja!

En la interpretació de l'obra, molt bé Maria Vila. Bé també Emma Alonso i Maria Morera. Dels actors bé en primer terme Pius Daví. Després bé Giménez Sales, Ventayol, Gimbernà i Amorós.

L'obra, com hem dit, molt ben vestida i molt ben decorada.

TEATRE APOLO

"La Pipa de Oro", revista de no sabem qui.

Quan es va estrenar "La Pipa de Oro" en el Tívoli poguerem veure que la pipa no era de "oro", que era d'os i un os.

Ara, vista a l'Apolo, ja no és pipa. Empipa.

TEATRE COMIC

Parlarem la propera setmana de Glòria Guzman.

I del pretext que ha servit per presentar-la i que nosaltres volem oblidar que hem vist.

WORK

Estampes barcelonines

MISERIA

Es diu Ventureta. Primer era ella tota sola que anava a eixoplugar la seva misèria, els seus pellincs al des sota d'aquell pont. Primer era ella sola; però ara ja són sis o vuit els miserables dels dos sexes que en escandalosa promiscuïtat s'ajassen a les nits entre les paoroses ombres d'aquella gola de pont.

De dia la canalla la esverava dient-li que avisarien els guàrdies i la Ventureta es posava a plorar. Ara, ja no, perquè a les nits té companyia i perquè sap que fins al pont no arriben els guàrdies.

Ah!, però es que el pont de la Ventureta, on no arriben els guàrdies, no és en despoblat, ni als suburbis, sinó al cor de Barcelona. Al carrer de Carbassa, darrera el carrer d'Avinjó.

Ara, que per arribar hi—al pont—s'ha d'ésser alpinista per a atravessar els munts d'escombraries que cada nit hi aboquen els veïns i per això no hi

poden arribar els guàrdies, perquè no disposen de tancs.

Es una estampa ben vergonyosa.

LULU

Es un gos. O una gossa, que amb això no ens hi volem fer forts, tan lleig, tan pelut, tan xato i fastigós, que no es comprèn que respiri, sinó és per un capritxo d'aquests tan extravagants que a vegades té Mare Natura.

Lulú i una neurastènia agudíssima, són les úniques coses que han quedat a la senyoreta, del seu matrimoni, perquè hi ha qui diu que es casada—la senyoreta no, la gossa, o el gos—, però ningú no ho sap del cert, perquè la senyoreta passa temporades a Barcelona i temporades a París.

A París ningú no sap què hi fa; però aquí hi passeja, pels carrers la seva neurastènia agudíssima i aquell capritxo que es diu Lulú.

LLURÓ

Descartada tota possibilitat de gat amagat, el viatge d'Herriot a Espanya ha refoçat més la bona intel·ligència i confraternitat entre abdues Repúbliques; majorment havent se fet quelcom en benefici dels dos països.

Hem de creure amb la noblesa del poble francès, i amb els sentiments que animen a aquest gran estadista, amic de la pau del món.

Altra cosa, no podra ésser.

Els estudiants han fruit també les carícies dels guàrdies de la porra, i, àdhuc, la vulneració del fuero universitari.

Els guàrdies de la porra, portats per un excès d'ardor bèl·lic, es veu que no tenen res per sagrat; i, aquest vull aquest no vull, són capaços de repartir vergasades, si a mà ve, fins el dia del judici; i sense mirar, clar està, on es fiquen.

No sabem què deuen tenir els estudiants, ja que els estoven l'esquena a tot temps i en totes circumstàncies. Aneu-hi a saber.

I en quan allò de les sancions i de les responsabilitats, per ara bons; i gràcies.

El "sanyó" Sala, de Terrassa (ens creiem que era mort), plenament convençut de la impossibilitat de retornar a

allò de l'antic règim, s'ha encasquetat la boina—i veieu que feia patxoca—, ha agafat el trabuc i els escapolaris, i s'ha llençat a la lluita pels lemes del tradicionalisme, que, poc més poc menys, vénen a ésser els mateixos del règim caigut; i ara treballa fermament per tal d'obtenir vots per la "ideia" en les eleccions del dia 20.

Només li faltava això al "sanyó" Sala. Després que ha fet tots els papers de l'auca, tornar-se carlí.

No és mort, però és com si ho fos.

Ha estat empresonat el general Saro, per respondre del tant de culpa que li agafa per allò del cop d'Estat del 13 de setembre.

I Martínez Anido, quan l'"anxamparan"?

A propòsit: i de Barrera, què?

Què és tot aquest rebombori de Borsa? Maniobres antirrepublicanes? Maniobres anticatalanistes?

La mala herba abunda per tot.

Nosaltres, però, creiem que són maniobres contra la borsa dels altres, exclusivament.

Totes les activitats polítiques de Catalunya, giren, aquests dies, entorn de ma-

teix motiu: eleccions! I sota aquest tema es fan tota mena de comentaris. Es parla d'incògnites, d'aliances, de trucs...

Es endebades.

De veritat només n'hi ha una, clara, diàfana: que guanyarà l'esquerra, i que, per descomptat, serà l'Esquerra Republicana de Catalunya.

S'ha inventat un aparell d'alarma, per mitjà del qual des de "Jefatura" de policia es sabrà fixament on demanen auxili.

Té; ara volen tirar per terra el negoci dels atracadors.

Tot són enveges.

L'encarregat d'un bar del carrer de Trafalgar, té encara els seus dubtes sobre si ha estat aprovat o no l'Estatut.

Quan hom li demostra la seva estranyesa i li assegura que ja ha estat aprovat, respon:

—No, no; mireu...

I extreu una llibreta petita de la butxaca, tot ensenyant un compte pendent, gairebé vell. Es el deute d'un alt empleat de la Generalitat. Aquest deute és el que ell nomena Estatut, i aquest motiu és el que l'indueix a dubtar de si a hores d'ara ha estat o no aprovat l'Estatut.

"Si non e vero"...

El senyor Ventosa, aquell senyor que després de la proclamació de la República anava per Espanya falsejant números per tal de demostrar que el nou règim era una disbaixa, ara sembla que s'ha calmat, i es presenta per candidat.

S'ha tornat republicà? No! Vol dir que s'ha situat i que està disposat a fer caps i mànegues per tornar a aquells gloriosos temps de ministeri, durant els quals s'extenien permisos d'exportació i s'acaparen les patates del districte d'Igualada, escanyant els pagesos...

Ell va en candidatura. El més difícil, però, és que surti diputat.

El ciutadà desconegut i pacífic que circula pel carrer ho fa molt esverat; no les té totes, i mira amb basarda totes les cantonades.

Què li passa? Que veient la cura que hom posa en l'afer de les col·locacions municipals, a treure's el mort del damunt té por que li carreguin a eil.

Es allò del conte vell del manxare

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

Qui no anuncia, no ven

Anunciar a

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

és esgotar de seguida les existències

DEMANEU PREUS, SENSE COMPROMÍS, A:
DOMÈNEC DIUMENGE, Argenteria, 6, 2.º, 2.

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit.

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, èxit sensacional de la primeríssima «vedette», de fama mundial GLORIA GUZMAN i de l'actor còmic Rafael Arcos, amb la revista de Vela, Sierra i mestre Alonso,

MI COSTILLA ES UN HUESO

TEATRE VICTORIA

COMPANYIA DE LLUIS CALVO

Avui, divendres, nit a les deu:

¿NO ES VERDAD ANGEL DE AMOR?...

i l'èxit més gran de l'any,

LUISA FERNANDA

Dissabte i diumenge, tarda i nit: Grandioses funcions.

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 81374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies seüents: FORMIDABLES DEBUTS

Dixon Blanch - C. NAVARRO - A. VARGAS

Zynaray et Monicla - EMILIA PRAXEDES

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

Especific de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulanti de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulanti de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECIBIR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en discos

**La voz
de su amo**

Companya del Gramòfono, S. A. E.

La Lliga i els empleus municipals

La Lliga: —No us espanteu, nosaltres fem la contra als empleus com a propaganda electoral, però si ens voteu, us en donarem dos a cada un.